

Razni zapiski

Ali Meonid ali Meonijan? V zadnji Zvonovi številki na str. 502 je prva oblika z drugo zamenjana — ali korigirana. Ta korektura se mi pa zdi ponesrečena. Res je sicer, da razlagajo ime *Μαιωνίδης* eni = „Majonov sin“, drugi pa = „iz Majonije domá“. Majonija je bila pokrajina v Lydiji, kjer je bilo baje preporno Homerjevo rodišče (Smyrna, Kolofon), in deželani te pokrajineso se zvali Majoni ali Majonci (*Μαίονες*). Lahko bi jim tudi rekli Majonijani ali Meonijani, kajti sufiks „-jan“ zaznamuje pripadnike kakega naroda ali naseljence kakega kraja, in kdor je iz Majonije, je Majonijan — iz oblike Majonec tudi Majončan, kakor n. pr. Ljubljančan, Zagrebčan s posredovanjem oblik Ljubljanec Zagrebec, kajti direktno iz krajnega imena bi bil Zagrebljan (*Agramensis*). — Če so deželani Majonije *Μαίονες*, je posameznik *Μαίων*, ki tudi lahko služi za osebno ime. Primeri naše primke Lah, Hrovat, Kranjec, Korošec, Pajer, Böhm, Sax i. t. d. Končnica *-ίδης* v grščini tvori patronymična imena, torej *Μαιωνίδης* mladi (mali) Majon, Majonov sin, Majonič, Majonovič, kajti patronymična končnica v slovenščini je *-itje* (ište, ič, ič) Lahov sin Lašič, z velariziranim *l^{om}* Vašič, Hrovatič, Kranjčič i. t. d. Če je torej Ovid rabil obliko *Maeonides*, je pač mislil Homerja Majonoviča (Majonovega sina) ali Meoniča, ne pa Majonijskega deželana ali Majonijana. Toliko že smemo sklepati iz obrazovanja imena s patronymično končnico *-ίδης*.

Formanti (sufiksi) imajo svoje določene sfere in ugotovljene pomene, preko katerih jih ne kaže mešati. Torej tudi *Maeonides* ne more biti Meonijan. *-ίδης* se pritika na osebna imena ter tvori iz njih patronymika ali poočetna imena, n. pr. *Σιμωνίδης* Simonov sin, Simonič (Simončič), *Λεωνίδης* Leonov sin, Leonič i. t. d. — Naš *-jan* pa se obeša na krajna in pokrajinska imena ter napravlja stanovniška imena, n. pr. gradec, gradčan; grad, grajan; trg, tržan; mesto, meščan; hrib, hribljan; dol, doljan i. t. d.

L. P.

H. Smrekarjeve razglednice. V Kleinmayr-Bambergovi zalogi je izšla serija 6 umetniških razglednic, ki jih je po slovenskih narodnih pesmih naslikal naš najduhovitejši karikaturist H. Smrekar. Umetnik tolmači po svoje veselje in trpljenje našega ljudstva, kakršno se zrcali v njegovih narodnih pesmih. Iz tega prebogatega vira je zajel dva resnejša motiva o minljivosti posvetnega, dva erotična in dva vinska motiva. — Želeti je, da postanejo na enak način narodova last njegove literarne karikature, ki so vsakokrat privabile nebroj občinstva pred Schwentnerjevo izložbo, kajti pokrajinskih razglednic, slabih in dobrih, imamo menda dovolj.

